

Dankbare herinnering aan

Gisela Nolten

echtgenote van
HENK TIJINK

Ze werd geboren op 26 september 1951 te Denekamp en is overleden in het ziekenhuis „Ziekenzorg“ te Enschede op 25 februari 1990, na voorzien te zijn van het Sacrament der Ziekenzalving. Na de Eucharistieviering op 1 maart 1990 hebben we haar ter ruste gelegd op het r.k. kerkhof te Rossum.

„Waarom houdt Gij u op afstand, Heer en verbergt Gij u in tijden van ellende. Sta op, Heer God, reik ons uw hand, wil toch de armen niet vergeten“. (Ps. 10)

Deze verzuchting van de psalmist komt ook in ons hart op nu we staan voor de dood van Gisela Tijink-Nolten.

Een fijne en zachtaardige vrouw, een allerliefste moeder en onvergetelijke schoondochter is op 38 jarige leeftijd veel te vroeg van ons heengegaan. We zijn diep bedroefd en ervaren een grote leegte in ons gezin.

Haar leven was gekenmerkt door liefde, hartelijkheid en zorgen voor de ander. Met veel liefde heeft ze vader Tijink verzorgd tijdens zijn ziek zijn. Daarna heeft ze moeder Tijink vol liefde in haar gezin opgenomen. Ze was dol op haar jongens: Robert, Erik en Mark.

In het gezin was zij het waar alles om draaide. Ze hield van gezelligheid in huis. Op haar aandringen moest dan ook de verbouwing aan het huis doorgaan. Er werd hard gewerkt en ze was blij toen het klaar was. Ze wilde alles zo mooi mogelijk nalaten aan Henk en de kinderen. Helaas mocht ze er zelf maar kort van genieten.

Ze had vele vrienden en bekenden, iedereen was welkom bij haar. Ze was altijd druk met haar groente- en bloementuin; totdat ze het door haar ziekte niet meer kon.

Bijna 6 jaar lang heeft ze gevochten voor haar leven. Pijnlijke operaties en therapieën heeft ze doorstaan in de hoop dat er misschien nog ergens toekomst voor haar was. Ze zei steeds dat ze dat moest doen voor Henk en de kinderen. Ze probeerde moed te houden en optimistisch te blijven tot het einde toe. Pas de laatste week zei ze dat ze echt niet meer kon. Ze wilde wel thuis sterven temidden van haar gezin maar ze had de kracht niet meer het ziekenhuis te verlaten.

Heel bewust heeft ze, de avond voor haar sterven, het Sacrament der Ziekenzalving ontvangen, samen biddend met hen die haar zo dierbaar waren. Toen het voorbij was zei ze: „Wat was dat mooi“.

Bedankt, Gisela, voor al je goede zorgen, voor je hartelijkheid en de moed waarmee jij je lijdensweg bent gegaan. We hebben allen veel van je geleerd.

Lieve Henk, kinderen en Oma: jullie moeten verlaten was mijn grootste pijn al die jaren, vooral de kinderen Robert, Erik en Mark die me nog zo nodig hadden ondanks de geweldige steun van oma.

Bedankt voor jullie liefde, meelevens en steun op mijn lijdensweg.

Probeer samen verder te gaan met de moed waarmee ook ik gestreden heb. Troost elkaar, mijn lijden is voorbij. Ik ben nu gelukkig in de woning bij de Heer.

Voor uw meeleven tijdens de ziekte en het overlijden van mijn lieve vrouw, onze allerliefste moeder en mijn fijne schoondochter, onze hartelijke dank.

HENK TIJINK
Robert, Erik, Mark
Oma Tijink